

opusdei.org

Лист Владики (березень 2008 р.)

У зв'язку з наближенням
Страсного тижня Владика
закликає нас подвоїти свої
прагнення зростати в любові
до Бога та ближнього,
прискорюючи темп, як бігуни
при виді фінішної лінії.

24.12.2008

Мої дорогі діти, хай береже Ісус
моїх дочок та синів!

Два тижні тому мені пощастило
провести 48 годин в Нідерландах.

Як завжди під час таких короткотривалих подорожей (так само, як і більш тривалих), я гаряче дякував Богу за цю помітну реальність єдності Справи: *cor unum et anima una* (1), одне серце і одна душа, не дивлячись на те, що всі ми різні. Наш Отець, який з самого початку молився за це розмаїття, возносив численні подяки, бачачи, як воно ставало реальністю та в той же час вело до ще міцнішої та радіснішої єдності.

Ми наближаємося до Страсного тижня та Великодня. Половина Великого посту вже проминула, і ми повинні прискорити кроки. В спорті атлети подвоюють зусилля, коли наближаються до фінішу. Якщо до того вони берегли сили, то тепер щедро їх віддають в надії на хороше місце або навіть перемогу в змаганні. Іноді мені спадає на думку, що час спливає більш стрімко, ніж ми в своїй

ревності до святості, до
навернення, чого не має бути,
тому що нам треба йти у ритмі
Бога.

Давайте вчиняти так само, як
спортсмени. Чим ще можуть бути
ці тижні, якщо не часом
підготовки до того, щоб в стані
глибокого очищення підійти до
Пасхального Тридення, котре знов
дасть нам можливість ще більше
близької участі в перемозі Христа
над гріхом та смертю. Ця добре
відома спортивна метафора у
супроводі коментарів Св. Ап.
Павла набула широкого розвитку
в творах Отців Церкви.
Подивіться, як це висловив,
наприклад, Св. Лев Великий.
Закликаючи християн подвоїти
зусилля, щоб «здобути вінок
переможця в перегонах на
духовному стадіоні» (3), він
пояснював, чому ми повинні
докладати ще більше зусиль

протягом цих тижнів: «Жоден з нас не є досконалим або святим настільки, щоб ми не могли бути більш досконалими та більш святими. Тому всі разом, не розрізняючи титулу або заслуг, побіжимо з благочестивою ревністю з того місця, де ми перебуваємо, туди, куди ще не дісталися» (4).

Минулого місяця я наполегливо радив вам бути особливо старанними в дусі самопожертви та покаяння. Сьогодні я хотів би порозважати про практику вчинків милосердя, матеріального та духовного, яким Великий піст також надає великого значення. В своєму посланні на Великий піст цього року Папа Римський зосередився на милостині, підкреслюючи, що цей акт милосердя, окрім надання допомоги нужденним, є також вправою аскетизму, яка допомагає

зберігати душу незалежною від матеріальних благ (5).

Допомагаючи тим, хто цього потребує, дотримуючись умов, вказаних Ісусом в Євангелії (6), ми дедалі більше ототожнюємо себе з нашим Господом, який прийшов на землю, щоб звільнити людство від страждань, передусім, від гріху. В той же час ми надаємо послугу Ісусу, котрий бажав ототожнити себе з найменшими з Його братів та сестер: *Бо я голодував, і ви дали мені їсти; мав спрагу, і ви мене напоїли; чужинцем був, і ви мене прийняли; нагий, і ви мене одягли; хворий, і ви навідались до мене; у тюрмі був, і ви прийшли до мене* (7).

У світлі цих слів нашого Господа, ми бачимо, що вчинки милосердя і особливо милостиня перевищують чисто матеріальний вимір та стають, передусім,

проявом того милосердя, з яким нас любить Бог: «Кожного разу, коли з любові до Бога ми ділимося своїми благами з нужденними ближніми, ми відчуваємо, що повнота життя йде від любові і що все повертається до нас, як благословення, у вигляді миру, внутрішнього вдоволення й радості» (8).

Давайте ж здійснювати, в міру можливості кожного, справу милосердя, яка так глибоко укорінена в Євангелії і з якою сам наш Господь з'єднує особливі духовні плоди. Тому що *любов силу гріхів покриває* (9), і всі ми дуже потребуємо прощення від Господа.

Цілком логічно, і саме так це завжди розуміла Церква, що милосердя до ближнього не може бути обмежено винятково матеріальною сферою. Насправді є

безліч тих, хто є бідним не в фінансовому плані, а щодо прив'язаності, любові, - люди, що з сумом відчують себе самотніми або оточеними холодною байдужістю. З такого погляду є добре зрозумілим сенс незмінного вчення Св. Хосемарії: «Милосердя полягає не стільки в тому, щоб *віддавати*, скільки в тому, щоб *розуміти*». Цей духовний принцип багато разів може застосовуватися в нашому щоденному житті та завжди є своєчасним.

Навіть якщо коли-небудь соціальний прогрес призведе до того, що найбільш важливі фізичні потреби людей будуть задоволені (їжа, одяг, житло, здоров'я), то ніколи не стане можливим забезпечити усіх духовних потреб - любові, розуміння, прощення, прийняття, - що зазнають так багато людей.

Якщо на розв'язання проблем в першому випадку можуть бути спрямовані державні програми, то другий зачіпає інтимні сторони життя кожної людини, де конечні особисті стосунки. В даному випадку ми, християни, можемо відігравати величезну роль, приносячи людям втіху Христового милосердя.

«Любов - *caritas* - буде завжди потрібна, навіть в найсправедливішому суспільстві, - писав Папа Римський в своїй першій енцикліці. – Немає жодного справедливого державного устрою, де б служіння милосердній любові могло б бути зайвим. Хто бажає позбутися любові, той готовий позбутися людини як такої. В нашому світі завжди буде терпіння, що потребує втіхи та допомоги. Завжди буде самотність. Завжди будуть ситуації матеріальних

нестатків, коли необхідна допомога, як прояв конкретної любові до ближнього. Держава, що бажає опікуватися всім, що поглинає все в собі, стає, зрештою, бюрократичною інстанцією, яка не може забезпечити головного, чого потребує людина, що страждає – кожна людина: любовного піклування, зверненого особисто до нього» (11).

Ми відкриваємо це для себе, уважно читаючи Євангеліє. Очевидно, що Ісус дбав про багатьох, кому не було, що їсти, про хворих, що приходили до Нього за зціленням, про юрми людей, спраглих слухати Його спасительного вчення (12). Однак рівною мірою Він піклувався і про окремих людей: Він допомагає прокаженому, який уклоняється Йому в ноги, молячи про очищення; Він особливо говорить

з Никодимом, який зайнятий пошуком істини; Він веде тривалу бесіду з самарянкою у криниці в місті Сихарь, щоб вона могла навернутися; Він вітає в домі фарисея жінку, що кається, наповнюючи її душу божественним прощенням (13).

Люди з захопленням говорили про перших християн: «Дивіться, як вони люблять один одного!» (14)

Ця похвала на адресу наших перших братів і сестер у вірі мала й сьогодні бути чутна повсюди, де б ні перебував учень Христа.

Гранично актуальні слова Св. Хосемарії: «Ти відчуваєш, що не заслужив такої похвали, що твоє серце не відкликається належним чином на заповідь Божу? Значить, прийшов час подумати про те, як змінити своє життя. Дослухайся заклику Апостола Павла: *поки маємо час, робімо добро усім, а зокрема рідним у вірі (Гал 6:10)*, що

перебувають у містичному Тілі Христовому» (15). Й далі наш Отець продовжує: «Головне завдання нашого апостольського служіння, найкращий доказ нашої віри - це турбота про підтримку в Церкві атмосфери справжньої любові. Якщо ми не любимо один одного по справжньому, якщо між нами можливі розбрат, клевети, плітки - то кого приверне наша проповідь Благої Вістки Євангелія?» (16)

Наближається 15 березня, коли ми будемо відзначати в літургії свято Св. Йосифа, перенесений цього року на більш ранню дату, тому що 19 березня - Страсна середа. Життя Патріарха, цілком присвячене піклуванню про Ісуса та Марію, говорить нам про любов, що сягає повного самозречення. Оновлюючи своє присвячення Богу 19 березня, бачачи дивовижний приклад

цього праведника, давайте глибоко замислимося над наполегливою вимогою Св. Івана про те, щоб справжність любові до Бога проявлялась в конкретних вчинках милосердя по відношенню до ближнього. З цього ми спізнали любов, бо він за нас поклав свою душу; і ми також повинні за братів душі класти. *Коли хтось має достатки цього світу і бачить брата свого в нестачі й замикає перед ним своє серце, то як любов Божя може перебувати в ньому? Дітоньки! Не любимо словом, ані язиком, лише — ділом і правдою (17).*

В посланні на Великий піст Папа Римський нагадує нам про вдову, яка поклала дві лепти в скарбницю храму. Бідна жінка удостоїлася похвали Ісуса за щедрість. Зауважуючи, що відбулося це в дні, що безпосередньо передують

стражданням і смерті нашого Господа, найвеличнішому прояву божественної любові, Бенедикт XVI пропонує нам засвоїти чіткий урок: «У Нього ми можемо навчитися робити з нашого життя абсолютний дар; наслідуючи Його, ми вчимося не лише давати щось, що належить нам, але й самих себе.

Хіба все Євангеліє не виражено в єдиній заповіді любові? Тому великопісна практика милостині стає засобом поглиблення нашого християнського покликання. Безкорисно даруючи себе, християнин засвідчує, що не матеріальне багатство диктує закони буття, але любов» (18).

Я молюся про те, щоб наше побожна участь в літургійних обрядах Святого Тридення, призвела, з одного боку, до поновлення нашого покаяння в

гріхах, що стали причиною того, що наш Господь віддав себе на страждання. І, з іншого боку, поглибило б нашу любов та вдячність Господу, спонукаючи докладати ще більших зусиль, щоб надавати матеріальну та духовну допомогу тим, кого Бог помістив поруч з нами. Чи ухвалили ви вже рішення, як ви будете супроводжувати Христа в ці дні? Чи визначили для себе не упускати з виду жодного жесту Вчителя, не спати біля Його святого Тіла, коли воно буде перебувати у гробі, вдосконалюючи молитву та покуту, що є двома формами любові?

В доповнення до літургічних свят, в нас є й інші пам'ятні березневі дні. 11 березня – річниця з дня народження найулюбленішого дона Альваро, 23 березня - день його переходу до нашого

помешкання на небесах 14 років тому. Напередодні цього він крокував слідами нашого Господа у Святій землі, залишаючи нам чудовий приклад благочестя. Попросимо Господа дарувати всім нам, кожному і кожній з нас, настільки ж велику вірність духу Справи, як та, що просіяла в житті найвідданішого Отця й Пастиря Opus Dei.

Я не можу не згадати також, що 19 березня - 25-а річниця здійснення Указу Понтифіку про заснування Opus Dei як Персональної прелатури. Достатньо оглянути останню чверті століття, щоб знайти (і ми ще не знаємо усього!) велику кількість причин, щоб принести подяку Пресвятої Трійці. Мої дочки та сини, давайте всією душею віддамося нашій Справі, частіше повторюючи молитовну акламацію Св. Хосемарії, доповнену його першим

наступником: *Cor Mariae
Dulcissimum, iter para et serva
tutum!* Найсолодше Серце Марії,
приготуй та оберігай надійну
дорогу для нас! І будемо дякувати
Слузі Божому Івану Павлу II за те,
що він був слухняним
інструментом в руках нашого
Господа. Св. Хосемарія включав
цю інтенцію в Месу кожного дня, і
це природно для нас приєднатися
до його євхаристійного
благочестя, віддав також належне
річниці його висвячення на
священика 28 березня.

Сьогодні я завершив свої
реколекції. Прошу вас
підтримувати мене молитвами,
щоб я також міг знов пережити
глибоке навернення під час
Великого посту та прийти к свята
Великодня з почуттям очищення,
натхненним любов'ю до Господа,
до моїх дочок та синів та до всіх
душ.

Благословляю вас з великою
любов'ю,

ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 березня 2008 р.

1. Ді 4:32 (Вульг.)

2. Див. 1 Кор 9:24-27; Флп 3:12-14

3. Лев Великий. Проповідь 7 на
Великий піст

4. Лев Великий. Проповідь 2 на
Великий піст

5. Див. Бенедикт XVI. Послання на
Великий піст 2008 р., 30 жовтня
2007 р., N 1

6. Див. Мт 6:2-4

7. Мт 25:35-36

8. Бенедикт XVI. Послання на Великий піст 2008 р., 30 жовтня 2007 р., N 4

9. 1 Пт 4:8

10. Св. Хосемарія. Дорога, N 463

11. Бенедикт XVI. Енцикліка *Deus Caritas Est*, 25 грудня 2005 р., N 28

12. Див. Мт 14:13-21; Мр1:32-34; Мр 6:33-34

13. Див. Мт 8:1-4; Йо 3:1-21; Йо 4:7-30; Лк 7: 36-50

14. Тертуліан. Апологія, 39

15. Св. Хосемарія. Ближні Господа, N 225

16. Там же. N 226

17. 1 Йо 3:16-18

18. Бенедикт XVI. Послання на
Великий піст 2008 р., 30 жовтня
2007 р., N 5

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
vladiki-berezen-2008-r/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-vladiki-berezen-2008-r/) (09.08.2025)